पवित्र वातावरण निर्माण होते. नाट्य गृहामध्ये हळुहळू अंधार होऊ लागतो... पडदा सरकू लागतो.... आमचं तुमच्यासाठी निर्माण केलेले विश्व प्रकाशमान होऊ लागते. तुम्हाला नकळत तुम्ही आमच्या विश्वात समरस होऊ लागता.... कधी हसता... कधी दु:खात रडता... कधी चिंतन करता तर कधी भविष्यात रममाण होता. आमच्या ह्या विश्वाच यश ... या विश्वात तुम्ही किती रममाण होता यावर अवलबुंन असतं तुम्ही पूर्णपणे स्वत:ला विसरुन ह्यात रममाण झालात तर आम्ही यशस्वी... नाही झालात तर आम्ही अयशस्वी... आमचे हे विश्व सर्वस्वी तुमच्या संमतीवर अवलबुंन असते. आमचं हे विश्व नाटक तुम्हाला पसंत पडल की आमच्या आनंदाला उधाण येत... जोरात दौरे सुरु होतात... गावोगावी भटकण सुरु होतं... अक्षरश: रात्रीचा दिवस व दिवसाचा दिवसच करत असतो. विदर्भ, मराठवाडा, गोवा, कोकण इथे पहाटे दोन पर्यंत नाटकं चालत. २॥ वाजता कुठल्यातरी हॉटेलात थंडगार गारगोट जेवण जेवतो... पण जेवत असताना मनात समाधान असतं. कारण संपुर्ण नाटक तुमच्या टाळ्या... तुमचे हसे... आम्ही ऐकत असतो. आमचे संवाद तुम्ही ऐकत असता व त्याचवेळी तुमचे हशे... टाळ्या ऐकण्यासाठी आम्ही आसुसलेले असतो. ह्या टाळ्यांचा व हश्यांचा हक्कदार नटच नसतो तर लेखक असतो. सेट लावणारा... डिमरवर बसणारा.... टेप रेकार्डर चालवणारा... पडदा उघडणारा.. व पडदा पाडणारा देखील असतो. आम्ही सर्वजण जीवांच रान करत असतो ह्या हश्या व टाळ्यांसाठी व नंतर पैशांसाठी... आमच्या वेळी तर परिस्थिती फारच वाईट होती. शहरं सोडली तर जवळ जवळ सर्व ठिकाणी खानावळीत ११ वाजता जेवणाच ताट वाढून ठेवत.. त्याच्यावर दुसरं रिकाम ताट किंवा रद्दी पेपर झाकुन ठेवत. ते झाकण – ताट किंवा पेपर दूर केला की, त्यातुन झुरळं पळत. त्यांच्या लेंड्या टिचकीन ताटाच्या बाहेर टाकून ते थंडगार अन्न अधाश्यासारखं खात असु. कारण पोटात आग पडलेली असे. हे अन्न आनंदाने खात असु कारण तुम्ही आम्हाला भरभरुन टाळ्या, हशे व पैसे दिलेले असत. दुसऱ्या दिवशी प्रवास किती लांब ठावुक नाही. प्रशांत दामलेनी गिनिज बुकमध्ये नाव नोंदविले. नाव नोंदविण्यासाठी प्रचंड कष्ट केले. छाती फुटेपर्यंत बडबडला... गायला ... बालगंधर्व पाच पाच वन्स मोअर घेत असत...तुम्हाला आनंद मिळे... त्यांची छाती फुटे... आज भरत जाधव हेच करतोय . दिवसाला दोन दोन प्रयोग करतो...वर शुटींगही करतो. हे